

Set pecats sobre el Pregel

Dilluns, 13 d'abril de 1942

Va obrir els ulls enlluernada pels raigs que, filtrant-se per la finestra, s'havien aturat sobre les seues parpelles. Va passejar la mirada per l'estança i s'alçà, sense pressa, d'aquell llit que amb el pas del temps havia perdut tota comoditat. Vària s'aturà davant l'espill, va observar els seus cabells daurats, despendinats, va llepar-se la mà i la va passar per damunt. Es va somriure a si mateixa i va mirar-se de cap a peus. Amb una mica de paciència podria estar preparada per a la cita amb Fandorín. Va traure el cap per la finestra i pogué comprovar com Königsberg, aliena a la resta del món, no sofria la desolació d'aquella guerra, i va tornar a somriure.

Es va preparar el desdjejuni amb la parsimònia que havia enamorat de Fandorín aquella jove alemanya emigrant a Prússia. Es va dutxar i va eixir a la terrassa, on enmig d'aquell terrari hi havia plantat un pal recte que llançava la seua ombra cap a l'oest, indicant que era primer hora del matí, com a mostra que, a pesar de l'existència dels rellotges de paret, Vària era una jove molt enigmàtica i preferia els de sol.

Va agafar un abric per si de cas començava a bufar el vent i va eixir d'aquella petita casa en la cantonada més obscura i trista de tota la ciutat, camí dels jardins d'Alexandre, travessats pel riu Pregel.

El riu travessava la ciutat i la dividia en quatre trossos de terra, dues voreres entre les quals es trobaven dues illes. Els quatre trossos de terra estaven comunicats per set ponts: *Supèrbia*, el pont oest de la vorera sud, alt i ornamentat, *Enveja*; paral·lel a aquest, més baix i amb menys glamur, *Peres*; el pont oest de la vorera nord, sense pavimentar ni netejar, *Avarícia*; paral·lel a aquest últim, el més gran i luxós de tots set, *Ira*; que comunicava ambdues illes, negre com el carbó i esvaradís, *Luxúria*; el pont est de la vorera sud, en la zona de prostitutes; i, per últim *Gola*; a l'est de la vorera nord.

Molts habitants que en el seu temps lliure passejaven pels jardins de l'Alexandre entre pont i pont, tractaven de, sense repetir-ne cap, passar pels set. És clar que mai ningú no ho havia aconseguit. El que ara preocupava a Vària era en quin dels set ponts es trobaria amb el seu estimat, atès que ell no li n'havia dit cap en concret, però sí el recorregut per a trobar-se. *“Agafa el pont més proper, creua l'illa que comunica i arriba a l'altra vorera, agafa el següent pont en aquella vorera i passa a l'illa del costat pel pont més proper, torna de nou a la vorera inicial i una altra vegada a la primera illa i, aleshores, el pont que, sense passar a l'altra vorera, hauria de repetir-se abans d'agafar l'únic pont que no has creuat. Aleshores serà en aquell on ens trobarem”*. Va travessar *Supèrbia, Peresa, Avarícia, Ira, Luxúria* i, per últim, *Enveja*. I va trobar Fandorín en *Ira*, recolzat a la balustrada mirant el Pregel i l'abisme que ofega les seues aigües. Es va apropar a ell, li agafà la mà i amb un bes als llavis, fugaç, breu, es donaren per saludats.

-Vària, he de dir-te una cosa.

-T'escolte, estimat.

-Me'n vaig, no trigaré molt. Deixe Konigsberg, només per un temps, fins que la guerra acabe. L'exèrcit m'ha allistat i he de partir prompte. No sé on, però lluny, molt lluny d'ací.

-Però, però... què serà de nosaltres?

-Espera'm, només això. No sé si tornaré i faré el possible perquè siga així, només demane esperança en la meua tornada. Quan caiga l'últim pont d'aquesta ciutat, aleshores oblida't de mi -brollaren les primeres gotes de dolor, de tristor i d'ira, solcaren la pàl·lida galta de Vària, eren en la seua barbata i caigueren sobre les aigües del Pregel on s'ajuntaren amb totes les llàgrimes vessades per aquella guerra en aquella ciutat que es creia llunyana d'aquest acte de destrucció mundial i que prompte hi arribaria.

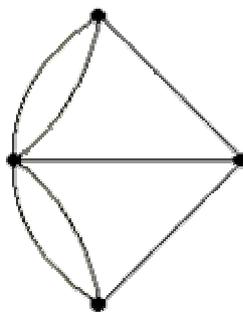
Vària deixà Fandorín recolzat sobre *Ira* i tornà a casa, on estava destinada a esperar-lo durant els anys vinents, que portarien la destrucció, la devastació i la impotència a una ciutat que, a poc a poc, ho perdria tot, fins i tot la identitat.

Dimecres, 27 de juliol de 1943

Plou amb força i bufa el vent i, mentre els habitants s'ofeguen en les seues llàgrimes, en la seua pena i en la destrucció que els envolta, moriran, sap Déu si de dolor o ofegats quan el Pregel es desborde, però sap Deu que moriran. Vària s'alça cada matí i mira per la finestra, i no somriu, i no se'n recorda de com ho feia. Un estrany rubor adorna les seves galtes, i la desesperació i el dolor tinen els seus ulls de negre i els seus cabells de cendra. Plou amb força sobre una ciutat incomunicada i aïllada, llunyana al món que l'envolta i, tanmateix, sofreix la guerra produïda pel món remot que no coneix. Desdejuna, es dutxa i ix a la terrassa on comprova que la poca llum que dona el sol és suficient perquè aquell pal llançe la seua ombra cap a l'oest i ens adonem que el dia comença. Fuig de les quatre parets que reben el nom de casa, fuig lluny i a peu d'aquelles quatre parets que l'angoixen, i fuig als jardins de l'Alexandre, on comprova que, banyats per la forta pluja, els set ponts segueixen en peu cada dia. Aleshores comença el seu recorregut, cada dia diferent, tractant de fer el que abans havien fet molts: travessar els set ponts sense repetir-ne cap. I de nou, encara que cada dia el recorregut és diferent, passa per segona vegada per un pont i recorda que en cada pont ella i Fandorín havien viscut les seves experiències, el primer petó, el primer consol, la primera llàgrima i l'última...

Un matí, asseguda als jardins, va recordar el que un dia li digué son pare després d'haver passejat tot el dia entre els set ponts. Li parlà d'un tal Euler, famós matemàtic que havia resolt el problema d'una forma peculiar i de la qual ara no es recordava. Va tancar els ulls, va escoltar les gavines grallar i el soroll de les aigües en passar entre les pedres i va tractar de recordar. De sobte, una musiqueta va interrompre el silenci, el cucleig i el xiulet de la natura. Una musiqueta que li va fer obrir els ulls, una musiqueta que venia del fons, que s'escoltava poc i cada vegada més, que era llunyana i cada vegada més propera, un acordió i el seu xiulet que reconeixia aquella cançó. "Torne... com es torna a l'amor, torne... amb el meu desig, amb el meu temor" cantava el captador eslau, mentre Vària taral·lejava aquella cançoneta que li havia ensenyat Fandorín, mentre la seua ment s'allunyava de la idea de resoldre el problema, de recordar el que un dia havia après de son pare. L'eslau li va somriure, es va despullar del seu barret, li'l va deixar davant els nassos. "Torne a vós...". Vària li donà unes quantes monedes i s'allunyà d'allí, plorant, amb el record del seu estimat en la ment i la cançó a les seues oïdes. Va creuar tants ponts com fou possible per tal que aquella cançoneta desaparegués i amb ella els seus records.

Tornà a casa, tractant de recordar son pare, el que li havia dit, i de nou es va distraure pensant en la seua mort, en els seus treballs matemàtics... Va arribar a casa quan als carrers tothom ensordia amb el bram de la sirena, el senyal, el despertar, la bufetada que t'obria els ulls i et recordava que no podies ser feliç, no per molt de temps, el desagradable retorn al món devastat per la guerra. Va tancar la porta amb força, amb una portada, i va deixar que els seu cos abatut es recolzàs sobre aquesta i caigués lentament fins tocar el sòl. Per la finestra només es filtrava un raig, prim però enlluernador, i que il·luminava tota l'estança, la cuina, el dormitori... Es va arrossegar pel sòl i va eixir a la terrassa, a penes il·luminada, es va acostar al rellotge plantat al terrat, record de son pare ja que ell li l'havia fet. Aleshores, fugaçment, li va arribar un record d'Euler i la seua teoria. Però no, no tenia res a veure amb el rellotge. No directament. El pal, al centre, estava rodejat de tres punts, un dalt, un baix i un altre a la dreta. Euler va fer una cosa pareguda, un punt per a cada tros de terra. Als tres punts li sumàvem el pal, de mode que eren quatre punts corresponents a quatre trossos de terra. Va tancar els ulls, como ho havia fet abans als jardins. En el seu cap va tornar a escoltar-se aquella cançoneta. I la veu de l'eslau, mentre en les seves galtes suraven les llàgrimes. Les seues mans dansaven sobre la terra guiades pel record de quan son pare li ho explicava, tal qual ho havia fet Euler. Va traçar línies i més línies unint cadascun dels punts. Això, això va fer Euler, representar amb línies els set ponts i amb punts els trossos de terra.

Va posar el dit en el cercle que corresponia a la vorera en la qual es trobava, la sud. D'aquesta vorera podia eixir i entrar de tres formes, amb *Supèrbia*, *Luxúria* i *Enveja*. Però per a eixir-ne només en necessitava una a l'igual que per a entrar-hi, de mode que li'n sobrava una. Va posar el dit en el cercle corresponent a l'illa de l'esquerra comunicat per cinc línies, cinc ponts: *Supèrbia*, *Enveja*, *Peresa*, *Avarícia* i *Ira*. En precisava un per a fugir al sud i un per a tornar a l'illa, un per a fugir al nord i un altre per a tornar a l'illa, i de nou li sobrava una línia, un pont. Però es tractava d'això, set, cinc, tres... sempre un nombre imparell, quan ella només en precisava de dos, o, en el seu defecte, quatre ponts per a eixir-ne i tornar d'una vorera o illa.

Ja ho tenia, ja se'n recordava, i només es sentia trista, decebuda, mentre les seves llàgrimes esborraven el dibuix dels seus dits sobre l'arena. Però realment s'enganyava i la seua decepció no es devia a haver resolt aquell problema que tants maldecaps havia provocat a la població, sinó que ja s'havia cansat d'esperar Fandorín i la seua esperança s'enfonsava en el Pregel amb l'idea de tornar a veure el seu estimat amb vida.

Dijous, 29 de desembre de 1944

Fa dies que no es veu el sol. Fa dies que ningú no somriu. Fa tants dies que ja no es recorden de com era això. Königsberg ja no és el que era. Vària s'adona d'això cada vegada que l'observa per la finestra. Prompte tot haurà acabat i desgraciadament el final serà molt pitjor que tot el sofriment d'aquests anys. Darrere l'insuportable silenci que s'escampa juntament amb la boira pels carrers plens de solitud, tothom sap que s'acosta la destrucció. Tant se val si és de dia o de nit, Königsberg crema igual, es consumeix mentre els exèrcits oprimeixen la població. Eixir al carrer és un exercici de supervivència, de nit la terra tremola i Vària ja no escapa d'aquelles quatre parets. Sap Déu si els set ponts han caigut i ningú se n'ha adonat.

Els primers dies de gener de l'any següent tingué lloc la batalla de Königsberg. El parc d'Alexandre va prendre durant la primera nit de diumenge de 1945, i els alemanys que havien invadit la ciutat foren expulsats. Des d'aquell dia Königsberg ja no serà Königsberg, sinó Kaliningrado.

Dimecra, 8 de gener de 1945

La guerra ja ha acabat, ho diu el silenci que regna al carrer, la mudesa de les sirenes, el fred assassí que cala els seus ossos, sec i silenciós, la tranquil·litat de no saber qui són, la tranquil·litat de no ser ningú, de no tindre dignitat i no importar-li's, de no saber qui ha guanyat o ha perdut, la tranquil·litat de tornar a començar, de veure el seu voltant devastat i saber que tard, molt tard, no tornarà a ser així. La guerra ja ha acabat, ho diuen les gavines que creuen el cel, les aigües del Pregel netes, que ja no estan tenyides de roig, el roig de la sang, del carmí dels llavis d'una dona que espera el seu estimat cada matí, o que comprova que els ponts segueixen en peu per tal d'alliberar-se i deixar d'esperar-lo. Ho diu l'eslau que es despulla del seu barret al son de la mateixa cançoneta de sempre mentre balla. Ho diu la tranquil·litat d'estar sola, d'estar perduda, de no tindre diners, ni res en què gastar-los. Menjar! No, això és allargar el sofriment. Ho diu la tranquil·litat d'haver suportat anys de devastació per a adonar-se que les seves il·lusions, les seves preocupacions, tot, ha desaparegut, han mort, com tantes vides.

Vària va eixir de casa, va confirmar que els ponts continuaven en peu, va creuar una mirada amb l'eslau, va reprimir una llàgrima i es va dirigir a *Ira*. Va recórrer el Pregel amb la mirada. Va tancar els ulls i deixà que el vent dansàs els seus cabells al son de la

cançó. Va posar les mans sobre la balustrada, freda i feridora. “*Torne a vós, amb el meu desig, amb el meu temor...*”, la cançó s’escoltava amb més força. “*Somie...immensa lluna, cel al revés*” Es va retòrcer, va començar a plorar, va girar el cap i sufocada va buscar amb la mirada el captador que s’aproximava per l’illa cap a ella. “*Busque...el temps obert, el seu després.*” Feroçment es va passar la ma per tot el cos, va agafar algunes monedes de la butxaca i quan ja s’havia apropiat li les donà al captador. Ell las va refutar;

-No et preocupes, ja m’han pagat. – Vària es va estranyar.

-Qui?- preguntà.

-Aquell home.- va dir senyalant un jove esbelt, Fandorín.

“*Torne*” va dir Fandorín. Es van abraçar, s’aproparen a la balustrada i mirant al front van descobrir que no tots els ponts estaven en peu. Un, *Gola*, s’havia enfonsat. Ara sí, podrien passar pels... sis ponts de Kaliningrado sense repetir-ne cap. Taral·lejaren la cançó abraçats mentre buscaven les restes de *Gola* al Pregel i imaginaven la nova vida que els esperava.